

EMI YAGI

Briljantna domislica gospodične Šibata

Prevod: Domen Kavčič

V petem tednu

Zelenjava je bila popoldne še vsa sveža, kipela in pokala je od življenjskih sokov, da sem jo komaj prepoznala. Tudi nakupovalci so z nenavadnim zanosom izbirali sestavine, iz katerih si bodo doma skuhali topel obrok in napolnili trebuhe.

Je bil to res isti supermarket kot ob večerih? Nič zasušenih kosov sašimija in pakiranega piščančjega mesa, ki se kopa v lastnem izcedku. Nobenih mrhovinarjev, ki se pulijo za banjice iz toploteke z nalepkami *Znižano 50 %*. Že tako bela tla so se v neonski svetlobi zdela še bolj bleščeče bela, glasbeno ozadje – ponavljajoči se jingle z imenom trgovine – pa se je ubrano mešalo z žuborenjem kupcev in ustvarjalo prav prijetno vzdušje. Postavila sem se v najkrajšo vrsto za blagajno, tik za skrivljenega starca, ki mi ni segal niti do ramen. Na vrhu nakupovalne košare, ki jo je držal z mlahavo, pa ne zamaščeno roko, je ležalo veliko pakiranje mesa črnih kagošimskih prašičev.

Ko sem hodila proti domu z ravno prav napolnjeno vrečko špecerije, je nebo še prepredala prosojna svetloba. Odklenila sem kovinska vrata stanovanja in stopila v mrak. Od hipnega prehoda se mi je rahlo zvrtilo, in takoj ko sem sezula salonarje, sem se sesedla na tla. In kar obležala tam. Kakšen luksuz, sem si rekla. V tem babjem letu, ko smo vsi naveličani še tega, da smo naveličani vročine, se lahko predam prijaznemu hladu domačega poda. In če dvignem pogled, še lahko opazujem, kako zahajajoče sonce pomirjajoče ožarja kot sobe.

Nosečnost, kakšen luksuz. In kakšna osamljenost.

Zanosila sem pred štirimi dnevi.

»So še kar tam? Skodelice,« je godrnjal vodja odseka, ko je popoldne v oblaku precvrtega olja in cigaretne dima prijadral nazaj k svoji mizi sredi odprte pisarne.

»Od kdaj že? Od prvega sestanka po malici, ne?« je vztrajal, zdaj majčkeno glasneje. Nič ne bo. Če bo še tako glasen in če bo še tako gledal na uro, se skodelice in krožnički ne bodo sami odnesli v korito.

Nihče ni vzdignil pogleda. Nobeden si ni mislil, da nagovarja njega. Ravnala sem se po kolegih, spustila pogled in se zastrmela v točko na monitorju pred sabo. Tako sem ga prebadala z očmi, da je belina ekrana razpokala v vzorec. Ne utegnem. Toliko dela imam, da se ne vidim ven, res. Rok se bliža, oddati moram še poročilo o poslovnem uspehu za prvo polletje. Tako kot drugi.

Na excelovo tabelo na ekranu pade senca.

»Ej, skodelice.«

Kakor da bi nagovarjal njih, skodelice. Čudak. Trdno sem stisnila ustnice, da ne bi vdihovala suhega izdihanega zraka, in tolkla po preslednici.

»Šibata.«

Šef mi je že dihal za ovratnik; kar videla sem cigaretni dim.

»Šibata, očitno še niso pospravljene. Kavne skodelice v sejni sobi.«

Aha, ja.

Vzela sem si čas, in ko sem končno vstala, je bil šef že pri svojem stolu na skrajnem koncu mize. Nameščal je ortopedsko blazino, ki jo je baje kupil na spletu.

Noben ni pogledal gor. Saj – njih se pospravljanje umazanih skodelic ne tiče. Verjetno še pomislijo ne, da mora nekdo postoriti tudi to. Postavila sem pokonci prevrnjen koš za smeti, ki mi je stal na poti, in stopila proti sejni sobi.

To, čemur pravimo sejna soba, je v resnici samo ločen kot našega nadstropja z mizicami in stoli. Predelne stene, ki

nadomeščajo zid, so vedno polepljene z ostanki nekakšnega samolepilnega traku. Ne vem sicer, zakaj bi ga lepili tja, ampak zakaj bi bile drugače vse lepljive? Pravo sejno sobo sicer imamo, v spodnjem nadstropju, a jo uporabljajo samo vodje oddelkov in vodilni. Pardon, *lahko* uporabljajo.

Temu, kar sem naredila, niti ne morem reči upor, hotela sem samo preizkusiti, do kod lahko grem. Preveriti, če bo skodelice slučajno pospravil kak drug junak, recimo kateri od udeležencev sestanka. Če bo vsaj eden pomislil: *Pa smo do-trpeli ... Ah, na mizici so še skodelice od kave, ki nam jo je prijazno skuhala Šibata, kar sam jih bom pospravil.* Samo majčkeno me je požgečkala radovednost, kaj bi bilo, če ne bi *nekdo*, ki ni niti sestankoval, ves čas samo oprezal, kdaj bo konec, da lahko pride pospraviti.

Zato bi skodelice mirno pospravila že prej, pred pol peto, če ne bi v kavnih lužicah tičali vsi tisti smrdljivi čiki.

»Se opravičujem,« sem rekla šefu, ko je šel ravno mimo. S svojim lončkom in vrečko čaja je bil verjetno namenjen v čajno kuhinjo. Zadnji čas je navlečen na zeliščnega. »A lahko danes pospravite namesto mene?«

»Prosim?«

»Jaz ne morem.«

»Ja, kaj se pa to pravi?«

»Noseča sem. Kava mi smrdi, slabo mi postane. Cigarete tudi. Saj v tej stavbi je kajenje prepovedano.«

In tako sem zanosila.

Ko so me v kadrovski službi vprašali, kdaj imam rok, sem kar bleknila, da sredi maja drugo leto. Preračunano za najzaj sem torej zdaj v petem tednu nosečnosti. Prezgodaj sem spustila mačka iz žaklja.

Rekli so mi, naj delovne obveznosti med nosečnostjo prilagajam telesnim zmožnostim, o čemer naj se dogovorimo znotraj oddelka, zato sem se najprej posvetovala z vodjo odseka. Ta se je posvetoval z vodjo oddelka. In ta je bil v zadregi.

Ne da bi bilo to kaj čudnega – razen mene so bili na oddelku sami moški. Pred mano sta bili baje za polovični delovni čas zaposleni dve ženski, pa je ena odšla skrbet za ostarele starše, druga pa se je poročila.

Ko sem malo za šalo, malo zares vprašala, če bi lahko, dokler se ne navadim, odhajala domov v skladu z rednim delovnim časom, brez nadur, so bili presenetljivo ustrežljivi. Lahko da me za hrbtom sicer kdo opravlja, ampak za hrbtom naj me kar. Delovne naloge so mi oklestili, zato lahko zdaj končujem dve, tri ure prej. Šlo mi je na roko, da sta se vodji oddelka in mojega odseka komaj še spomnila nosečnosti svojih žena.

Sploh si nista belila glave, ob kateri uri odhajam domov. Imela sta večje skrbi: kdo bo stregel kavo poslovnim partnerjem, kdo pospravljajal za njimi? Komu v podjetju naročiti mleko, ko ga zmanjka? Naročila sta mi, naj v wordu napišem navodila. Potem so v moji odsotnosti moški sklicali sestanek in določili, da bo v bodoče za kavo skrbel novopečeni diplomant, ki je prišel k nam predlani.

»Tako hitro je kuhana?« se je čudil, ko sem mu na njegovo prošnjo v čajni kuhinji pokazala, kako se stvari streže. »Zato se ji pa reče instantna,« sem pribila.

V sedmem tednu

Prvič sem mislila, da grejo vsi na kakšno množično prireditev. Ali pa da se vračajo v pisarne s sestanka v kakšnem drugem podjetju.

Še v sanjah si ne bi mislila, da je vlak tako natrpan, ker gre toliko ljudi tako zgodaj iz službe. Z obrazov se jim vsekakor ni bralo, da so veseli, ker so lahko končali prej. Iskreno sem bila presenečena, da je za tako množico ljudi čisto vsakdanje, da grejo domov že po peti popoldne.

Danes sem med potniki našela največ starejših ljudi obeh spolov in pa mlajših žensk. Te so si z roko tiščale k nogam svoja frfotava krila, medtem ko so se zatapljale v zaslone pametnih telefonov; veliko je bilo skrbno naličenih, bistveno več kot ob večerih, ko sem se običajno vozila domov. Mejkap se jim kljub popoldanski uri še ni razmazal in oranžno rdečilo se jim je lesketalo na licih, kakor da bi si ga maloprej nanesle s čopičem.

Po drugi strani so bile starejše ženske skoraj nenaličene. In skoraj vse so nosile oprijete majice z dolgimi rokavi. Ne srajc, ne bluz, ne pletenin, prav majice. Te so bile velikokrat črne ali bele, a če sem pogledala po vagonu, se mi je razprla cela paleta pastelnih barv, od rožnate in rumene do vijoličaste. Zraven so praviloma oblekle kakšne ohlapne hlače in obule superge. Stala sem in gledala v prazno, ko je pred mojimi očmi ženska v nežnozeleni majici iz torbe potegnila termovko, si v kozarček mirno natočila čaj in pila. Žvenket je najbrž prihajal od preostalega ledu.

S postaje sem zavila v najbližji supermarket. Zazrta v mobilni telefon sem s polic jemala meso in zelenjavo za pripravo jedi po

receptih, ki sem jih poiskala med vožnjo. Ob tej uri je bilo še vsega dovolj, presenetljivo tudi lokalnih pridelkov »naravnost s kmetije« in sezonskih rib; vse je romalo v košaro. Med čakanjem v vrsti pred blagajno sem se ozrla ven in gledala, kako se okoli stojnice s hobotničnimi ocvrtki drenjajo dijaki s športnimi torbami, na veliko potiskanimi z imenom njihove šole. Basali so se z vročim cvrtjem, da so se jim napenjala zagorela lica, in zdeli so se mi nenavadno, skoraj neločljivo podobni med sabo.

Ko sem se po nakupih vrnila domov, je bilo šele pol sedmih zvečer. Stopila sem na balkon in od nekod zaslišala zvoke klavirja: očitno je nekdo vadil, saj je preigraval eno in isto frazo. Pobrala sem perilo, ga zložila, na hitrico posesala in se lotila kuhe. Medtem ko so se pod pokrovko počasi dušili korenovke in piščančja stegna, kar sem določila za glavno jed, sem pripravila še misovo juho z jesenskimi jajčevci ter prilogo iz listnate zelenjave in surimija. Zdaj imam čas za preizkušanje raznih receptov in lahko bolj zdravo jem, tako kot se spodobi za nosečnico. Polt mi je zasijala in malo sem se tudi zredila. Zadnjič med malico me je sodelavec, ki mi sedi nasproti, vprašal: »Kako pa se počutite, vam je zjutraj kaj slabo?«

»Skoraj nikoli.«

»Fino. Vidim, da si tudi ne kupujete več pripravljenih malic. Med nosečnostjo je treba bolj pazit nase.«

Malico si od prejšnjega tedna prinašam od doma.

Šele ko sem povečerjala, se je zunaj končno stemnilo; skozi okno, zastrto s komarnikom, je zapihal prvi nočni veter in me nežno pobožal po bosih nogah. Vstala sem, da bi zagrnila zaveso, in spotoma prižgala bojler.

Ker imam zdaj čas, se lahko pošteno okopam, ne samo na hitro stuširam. Včasih odprem tudi kakšnega od zavojčkov kopalne soli, ki sem jih dobila za darilce ali spominek in jih hranim v omarici pod umivalnikom. Lahko da se mi samo zdi,

ampak dražja ko je sol, bolj spočita sem po kopeli. Mogoče bi jih morala prihraniti za najbolj stresna obdobja, ko iz službe prihajam pozno in tako izčrpana, da niti govoriti ne morem, ampak saj kadar sem taka, še pomislim ne na kopanje.

Danes sem se odločila za sol iz Mrtvega morja in voda v banji se je spremenila v morsko. Učinkovine iz soli prodrejo v znojnice, pospešijo potenje in tako pomagajo odplakniti odpadne snovi iz telesa. Bajе. Počutila sem se lahko kot peresce in naslonila sem se nazaj. Medtem ko sem tako nebogljenno lebdela v objemu morja, sem se spomnila na dugonga, ki sem ga enkrat videla v akvariju. Lenobno je drsel skoz zeleno vodo, nič hudega sluteč, nič hudega naklepajoč. V obraz ga je bila sama dobrodušnost.

Ko sem se skopala in si posušila lase, se mi je naenkrat zazdelo – mogoče je bil to učinek kopalne soli – da je v stanovanju vroče. Skozi okno so priplavali glasovi šolark, ki so hodile po cesti. Na sredo sobe sem prinesla ventilator, ki sem ga že mislila popraviti, in se usedla v fotelj. Glasbe nisem prižigala.

Prepričana sem bila, da imam rada glasbo. Vedno jo poslušam na telefonu, ko hodim od doma do postaje ali koga čakam ali pričakujem vlak. Poleti hodim na glasbene festivale. Zdaj pa, ko imam naenkrat več časa in sem doma, kar ne vem, *kako* naj jo poslušam. Kam naj gledam, medtem ko se vokalist trudi na vso moč, kakšen obraz naj naredim? Več članov ko ima bend, neprijetnejše mi je. Prav zanima me, kaj naredijo tisti, ki trdijo, da je poslušanje glasbe njihov hobi. Zamizijo in se ji predajo brez besed ali strmijo v prazno, medtem ko mi-gajo z glavo in boki? Zavedela sem se, kako malo vem o svetu, na katerem sem že več kot trideset let.

Pogasila sem vse luči razen kotne, se ulegla v fotelj in položila glavo na naslonjalo. Zagledala sem se v belino stropa in poskusila zamrmrati melodijo. Moj glas je bil še krehkejši in bolj hripav kot običajno, ko govorim, a se mi je zdelo, da

mi še kar gre. Sčasoma sem se čisto vživela. Pogledala sem na uro: še pred nekaj tedni bi se ob tem času šele usedla k večerji.

Noč bo še dolga.

V osmem tednu

Že kakšen teden po večerji in pred kopanjem delam strečing. Zadnjič se je namreč pri mizi kar naenkrat prikazala sodelavka z drugega oddelka, mi podala list z vajami za začetno obdobje nosečnosti in rekla: »Da boš skrbela zase.« Očitno so bile skopirane iz neke starejše revije, kar sem sklepala po staromodnem videzu fotomodela: imela je populjene obrvi in nosila je čudno hlamudrava oblačila. Razen tega je bila kopija ravno tam, kjer je zdravnica razlagala vaje, zamazana. Ker pa imam zdaj čas, sem začela telovaditi, in ker se je izkazalo, da vaje pomagajo proti trdemu vratu, vztrajam.

Poleg vaj mi je dala še čaj. Zeliščnega, ki ga baje priporoča njena znanka, učiteljica telovadbe, ker vsebuje veliko folne kisline. Poparek je nenavadno živo rumene barve in nekako žveplastega vonja, ampak presenetljivo okusen. Danes sem si pripravila hladni izvleček. Vsak požirek kar pljuskuje v moj prazni trebuh.

O nosečnosti me najprej ni spraševal nihče razen te sodelavke in kadrovic. Konec meseca pa je na sestanku našega odseka za vodenje proizvodnje šef povedal, da sem noseča in da grem spomladi na porodniško, zato bom postopoma predajala svoje naloge. Od takrat me vsi moški z oddelka kar naprej sprašujejo po počutju. Vsakič, ko se kje ustavim ali ko vstanem izza mize, me kdo vpraša: »Si v redu?« Drugega ne rečejo. Nobenega »čestitam«, nobenega »a je fantek ali punčka?«. Verjetno zato, ker nisem poročena.

Nič verjetno, kar zagotovo. Tako kot omenjena sodelavka je očitno še marsikdo drug v našem malem podjetju za

proizvodnjo kartonskih cevi slišal za mojo nosečnost. Včasih, ko se s kom peljem v dvigalu ali uporabljam skupni kopenski stroj, dobim občutek, da me gledajo v trebuh. Ko sem zadnjič stopila v sobo za odmor, da bi si kupila pijačo iz avtomata, je bilo namah vse tiho. Klepet je zamrl in z obrazov sem jim brala, da jim je neprijetno. V takih trenutkih se hitro pogladim po svojem praznem trebuhu. Treba je dajati pravi vtis.

Edini sodelavec, ki se iskreno zanima zame, je moj sosed Higašinakano. Po odsečnem sestanku me je nagovoril na poti nazaj k mizi.

»Ste že izbrali ime?«

Na moj odgovor, da ne vem še niti spola, je bil najprej presenečen: »Še ne?«

Začel je šteti na prste, potem pa naredil obraz, kakor da razume, nekajkrat pokimal in odšel. Ob vsakem kimljanju mu je z glave zletelo nekaj belega. Najbrž prhljaj.

Od tistega dne me Higašinakano vsak dan sprašuje, kako se počutim. Če se ogrnem, ga skrbi, da me zebe, in če se samo odhrknem, me že pošilja k zdravniku. Zadnjič, ko ga je šef opozoril na napake v dokumentu, je nemudoma planil po tipkovnici in, tako sem vsaj mislila, hitel popravljati besedilo, ne da bi umaknil oči od ekrana. Naenkrat pa je siknil »Šibata!« in mi pomolil neki listek. Na njem je bil seznam »kaj jesti v nosečnosti in čemu se izogibati« in pod algami *hidžiki* je s posebej velikimi črkami pisalo: *Največ 2 x na teden.*

Higašinakano vedno vonja po lepilu. Takem za papir, ki smo ga uporabljali kot otroci. Saj ne smrdi, prijetno pa tudi ni – vonj po lepilu pač. Ampak čeprav bo že kakšno leto, odkar so ga presedli zraven mene, še nisem videla, da bi kdaj kaj lepil.

V desetem tednu

Za vikend sem se dobila s prijateljicama, bivšima kolegicama, s katerima smo se takoj po diplomi zaposlile v istem podjetju. Šle smo na pijačo v pivnico, ki je bila v kleti neke večnamenske stavbe blizu Hibije. Medtem ko je izza tanke pregrade separeja skupaj s cigaretnim dimom naplavljal pogovor moških iz generacije naših očetov o spominih na študentska leta, o razkošnih poslovnih kosilih v dobrih starih časih mehurčkaste ekonomije in o tem, kako je eden od njih postal lastnik parkirišča, smo me preskakovale med temami, ki so bile nekaj vmes med zdravjem in lepoto. Momoi je povedala, da se zadnje čase počuti slabo po menstruaciji, zato je začela jemati pripravke tradicionalne kitajske medicine.

»Tudi jaz sem šla zadnjič z možem ven,« je vskočila Jukino.

Njen »tudi jaz« kot ponavadi ni imel zveze s prejšnjo temo. Začela sem v kos kuhane hobotnice. V sredini je bila neprijetno hladna; mogoče je niso dobro odtajali.

»V službi je dobil karte za ‚art akvarij‘. Lepo je bilo. Ampak naravnost pred nosom sva imela nek študentski parček, pa pravi tip punc, veš, tudi če se ves svet zaroti proti tebi, bom jaz vedno na tvoji strani. Ne se hecat, no, a lahko to verjameš?«

»Eni pač tako govorijo,« je navrgla Momoi, ne da bi zares poslušala, medtem ko je z nosom brala cenik pijač; lokal je bil tako slabo osvetljen, da se je komaj kaj videlo. Žimasti lasje so ji v štrenah padali čez ušesa, in pomislila sem, da ima že od prvega otroka naprej ves čas kratko frizuro.

»No, že, ampak ...«

»Kaj?«

»Ne bi ji smel pustit, da si nakoplje sovražnike, no. Sploh pa ne, da se zameri celemu svetu. Kaj pa bo imela od tega? Moral bi jo ustavit, jo prepričat, naj ne bo zaletava,« je bila odločna Jukino. Naredila je požirek nečesa, na čemer je plavala kepica sladoleda, pod njo pa so pokljali drobni mehurčki ogljikovega dioksida. Highball float? Če taka pijača sploh obstaja. Mislila sem jo že poiskati na ceniku, pa sem si premislila, ko sem zagledala Momoijin skremženi obraz.

Jukino je bila vedno naša avantgardistka. Prva od trojice je zamenjala službo in prva se je poročila. Ko smo bile enkrat skupaj v toplicah in sem se čudila, kako to, da njene oči tako izstopajo, če pa si je že odstranila mejkap, je povedala, da ima permanentno obrobo. Z Momoi naju je najprej opozorila, kako boleče je tako tetoviranje, potem pa naju vseeno mučila s podrobnim opisom svoje izkušnje.

»Ampak se pa še kar razumeta. Z možem. Kako dolgo sta sploh že poročena?« je vprašala Momoi, ki je očitno obupala nad dešifriranjem cenika. Poklicala je natakarja in si naročila še en vrček piva.

»Kakšnih sedem, osem let? Ne vem, če se ravno razumeva, je pa vsaj lažje, ker sva na svojem.«

»Aha. Kaj je že tvoj mož – podjetnik, nekaj takega? Na netu ali kje že sem videla intervju z njim.«

»V dobrih obdobjih, mislim, kadar mu biznis lavfa, je vse super. Če je doma, je pa prav siten. In evo, me že kliče. Pardon, javila se bom. Zadnje čase stalno klicari.«

Ko je Jukino odšla s telefonom v roki, sva preostali dve avtomatsko posegli vsaka po svojem.

»Jebela,« je ušlo Momoi: pozabila je, da je naslednji dan zmenjena za otroški piknik. »Pojma nimam, kaj naj pripravim za s sabo. Če bo vse odmrznjeno, mi bo nerodno. Mogoče bom spotoma skočila po špecerijo.«

»Komaj se še spomnim, kaj je to piknik. Ti pa nič ne zavidam.«

»Tole jutri bo še šlo, ker se mame poznamo. Hudič je pripravljat malico za športni dan v mali šoli.«

Ko je Jukino končala, smo se strinjale, da se počasi odpravimo domov. Momoi je na dušek spraznila pivo, ki ga je ravno dobila, in prosila za račun. Na ulici se je trlo ljudi, ki so iskali ta ali oni lokal, in družbic iz raznih študentskih klubov. Oni dve sta se napotili k železniški postaji Jurakučo, jaz proti postaji metroja Hibija. Potem ko smo se že poslovile, sem med brskanjem za mesečno vozovnico pred vhomom v postajo v torbi našla darilci, ki sem jima ju prinesla z izleta domov za praznike. Bila je sobota, malo čez devet, in metro je bil prazen.

Ko sem izstopila na svoji najbližji postaji, sem se počutila nekam prazno. Nisem bila ne vem kako lačna, zato sem zavila v knjigarno, ki je bila še odprta. Na oddelku z revijami tik ob vходу je ženska približno mojih let zavzeto nekaj brala: nekakšno revijo za nosečke. Od časa do časa je preprijela svojo svetlorožnato torbico in vsakič je z ročaja nekaj zabingljalo. Aha, sem si rekla, izbrskala telefon, našla, kar sem iskala, in odšla iz knjigarne.

Obesek za ključe z napisom *Dojenček v trebuhu* sem brez težav dobila v pisarni na železniški postaji.

»Čestitam. Izvolite.«

»A bi lahko dobila še enega? Kaj vem – da se navadim, no.«

Enega sem si pripela na platneno torbo za v službo, drugega pa na nahrbtnik, ki ga imam za rezervo. Česa takega nisem naredila že dolgo: nazadnje sem si na torbo privezala talisman za srečo pri kontrolkah, ki mi ga je podarila babica. Zanj je dolgo stala v vrsti pred templjem božanstva učenja.

V enajstem tednu

Obesek je seveda prvi opazil Higašinakano. Čim sem se v ponedeljek prikazala v pisarni, je nehal tresti z nogo in me nagovoril.

»No, pa ste že bolj podobni nosečnici.«

Medlo sem prikimala.

»Kar nekako se mi dozdeva, da bo fantek, veste.«

Skoraj bi že na glas podvomila, ko mu je zazvonila interna. Kaj so hoteli od njega, ne vem, vsekakor pa je v slušalko glasno drdral svoje »oprostiteresmiježal«. Higašinakano se praktično vsak dan komu opravičuje.

Odkar nosim obesek, mi sopotniki na vlaku radi odstopijo sedež. Vedno jih zavrnem, češ saj ni treba, počutim se odlično, a ker že stojijo in vztrajajo, nazadnje izkoristim njihovo prijaznost. Najrajši bi rekla, glejte, res ni treba, dvignila bluzo in pokazala trebuh, a si vsakič premislim. Nočem jih spravljati v zadrego.

V trinajstem tednu

Naenkrat mi je pod trebuhom nekaj spolzelo. Pa je prišla, sem si rekla – zato me že ves dan zebe v roke in noge. Še dobro, da sem se zjutraj odločila za črno krilo, ne bele platnene hlače – bravo jaz! V torbici sem poiskala toaletko, se ozrla okoli sebe in jo skrivaj vtaknila v žep. Menstruacija zdaj zame ne pride več v poštev.

Odhitela sem po praznem hodniku in naenkrat obstala pred ženskim straniščem: izza vrat so prihajali glasovi. Ob tej uri se tiste, ki zjutraj niso utegnile, rade mažejo, posebej ob ponedeljkih in petkih. Prej me to ne bi motilo, zdaj je drugače. Stranišča v naši poslovni stavbi niso opremljena z zvočili, ki zakrivajo straniščne zvoke – vsaka bo takoj slišala, kakšen zavojček šumi, jaz pa bi se rada izognila širjenju nepotrebnih špekulacij, da sem mogoče spontano splavila ali da nenormalno krvavim. Lahko bi se tudi že pozanimala, če nosečnice včasih vseeno nosijo vložke za primer izcedka.

Med premlevanjem se mi je v trebuhu spet odluščila nekakšna topla, sluzasta gmota. Tako mora biti sveže drobovje zaklane perutnine, sem ugotavljala, medtem ko sem se na poti proti dvigalu spominjala dušene piščančje drobovine, ki sem jo jedla prejšnji teden.

Za nekoga, ki krvavi v nedovršenem sedanjiku, sem imela po mojem še kar trezno presojo. Stranišče v pritličju, kjer ima prostore turistična agencija, je razen zaposlenim namenjeno tudi strankam, zato me nihče ni gledal postrani. Dobra taktika.

Ob zvokih reklame za počitnice na Havajih sem stopila iz kabine in si temeljito umila roke s toplo vodo. Ena redkih prednosti stranišč v naši stavbi, če že nimajo zvočil, je vsaj to, da pipe omogočajo menjavanje temperature vode in da so straniščne deske z izjemo viška poletja ogrevane. Potem sem v toaletki poiskala analgetik, si ga vtaknila v usta in poplaknila z vodo. Obvezno ga vzamem prvi dan menstruacije, ampak ni vrag, da obstajajo zdravila, ki so nosečnicam prepovedana. Če bi tableto vzela za mizo, meni nič, tebi nič, in bi me opazil Higašinakano, bi znal nastati cirkus.

Rim, Firenze, Benetke – trio italijanskih mest, osem dni že od 190.000 jenov! Povprašajte pri našem uslužbencu ali vzemite letak pred poslovalnico!

Zdaj, popolnoma izžeti, mi je šla reklama še toliko bolj na živce. Prav v Rim bom šla, ja. Čez glavo sem si obesila delavsko izkaznico in se s takimi krči, kot da bi me hotelo prekopicniti, in tako mrzlimi okončinami, da me je že bolelo, vrnila za mizo.

»Ja Šibata, a ste v redu? Se slabo počutite? Lahko vam dam aspirin ali pa brufen. Čeprav – v vašem stanju mogoče rajši ne.«

Medtem ko je Higašinakano brskal po svojem predalu za analgetiki, me je z njegovega srajčnega rokava gledal rjav masten madež, podoben zavaljenemu krtu. Iz napihnjene toaletke sem stisnila zrak.

»Ni treba, v redu sem.«

Ko sem prišla domov, krči še niso minili. Vodo v kopalnici sem ogrela na višjo temperaturo kot običajno. Medtem ko sem čakala, da se banja napolni, sem se lotila seštevanja mesečnih izdatkov. Telefonska aplikacija, s katero sem to počela prej, ni bila praktična, saj sem morala plačila s kreditno kartico vnašati posebej, zato zdaj spet vsak mesec naredim excelovo tabelo.

Izkazalo se je, da sem prejšnji mesec prihranila malo manj, kot sem načrtovala. Hm, daljšega dopusta si nisem privoščila, oblačil si nisem kupovala, povrhu si, odkar sem zanosila, v službo nosim malico od doma ... Med pregledom odličijev pa sem opazila, da so stroški zdravnika višji kot mesec prej.

Točno, sem si rekla – letni znesek zdravstvenega zavarovanja s trajnika. Ker mi je mama položila na srce, da se pri višini premije pozna vsako leto starosti, sem se prijavila tik pred tridesetim rojstnim dnevom. K sreči za zdaj še nisem težje zbolela; živim zdravo, ne da bi se posebej trudila.

Še en stolpec izdatkov je bil višji kot prejšnji mesec: zabava in prosti čas. Vedela sem, zakaj – obiskala sem glasbeni festival. Šli naj bi skupaj z Momoi, a je dan prej njen najmlajši dobil vročino, zato je ostala doma. Rezervacije šotora za dve osebi nisem mogla odpovedati, in Momoi je ponudila, da plača svojo polovico, ampak se mi je mali tako fantastično drl v slušalko, da nisem mogla sprejeti; plačala sem sama. Na festivalu sem sicer uživala.

Z zavarovalno polico se moram pač sprijazniti, če je ne bom razveljavila ali spremenila paketa, festivalov pa na leto tudi ni toliko, zato bom tokrat zamižala na obe očesi. Ampak z novim letom me čaka podaljšanje najemne pogodbe. Ker imam še nekaj prihrankov, se mi ta strošek ne bo poznal takoj; ker pa zdaj, odkar sem noseča, ne delam več nadur, bom morala razmisliti, kako bom privarčevala, saj ne smem pozabiti na porodniško, ko bo dohodek manjši.

S kotičkom očesa sem ošinila mapo, zataknjeno ob rob knjižne police. Pred nekaj meseci je prišla v paketu od mame, v kartonasti škatli skupaj z rižem, jabolki in cenanim plastičnim nožičem za avokado, ki ga mama ne more prehvaliti. V mapi so bili doma natisnjeni oglasi za stanovanja, naprodaj v starejših tokijskih blokih, pa izračuni kredita in podobno. Natisnila je pač, kar ji je padlo v oči med brskanjem po spletu,

sem si mislila – in liste že hotela zavreči, ko sem opazila, da je nanje prilepljen večji listek s sporočilom. Pod mesečnim izračunom odplačevanja kredita za primer nakupa starejšega enosobnega stanovanja v centru je z očetovimi drobnimi, ribicam podobnimi črkami pisalo: »Malo lahko prispevava. Razmisli.« Pogledala sem vstran. Po cesti pod oknom je najbrž peljal tovornjak ali kaj, da so se tresle šipe.

Poklopila sem ekran prenosa in se lotila svojega strešinga. Ker vaje zahtevajo, da se upreš v tla s koleno in komolci, jih ne delam na golem podu, ampak na preprogi – čilimu opečnate barve s potovanja po Turčiji. Pred šestimi leti, preden sem začela v zdajšnjem podjetju, sem izkoristila še dopust iz prejšnjega. Ravno takrat sem se preselila v to stanovanje, kar pomeni, da že šest let skoraj vsak dan tukaj kuham, se ličim in vse drugo. Koliko dni in noči, večinoma brezimnih, je že preteklo od takrat. Neslišno so izpuhteli neznano kam skupaj s soparo iz loncev in mojo najljubšo maskaro.

Po telovadbi sem samo obležala. Obrisi vseh stvari v sobi – fotelja, ki ga imam še od doma, nizke mizice, za katero jem, vaze na okenski polici in kozmeji v njej – so se nenadoma zazdeli bolj poudarjeni. Njihove sence so bile čudno goste in bilo mi je, kakor da bi se v njih zarotili bližina, ki jo čutim do svojih predmetov, in zlohottost, s katero me ocenjujejo. S prsti sem razmršila vzorec na čilimu in se usedla nazaj za računalnik.

Prijavnica za pristop k vzajemnemu skladu je spraševala po »cilju« investicije. Komaj sem se po pregledu možnosti odločila za »stroške preživljanja otroka«, me je elektronska melodija opozorila, da je banja natočena; naslov pesmice je »Moj dom na prelazu«.